

SPONZA Marko Ercegović govori o izložbi fotografija koju će otvoriti 17. kolovoza:

Želim pokazati pravo lice zajednice koja 70 godina stvara Igre

Radeći službene fotografije za festival, hvata i trenutke koje publika ne vidi, glumce i redatelje nakon predstave, scenske radnike, čistačice

Marko Ercegović ne bavi se ljudima osobno nego dramom njihovih pokreta

piše Romina Peritz

Marko Ercegović svoj odnos prema kazalištu opisuje kao "love-hate". Zanimljivo zvuči kad to kaže službeni fotograf zagrebačkog ZKM-a, a od prošle godine i Dubrovačkih ljetnih igara.

Upravo taj specifičan odnos prema teatru ono je što njegove fotografije čini privlačnima i drugačijima. Snimajući ove godine Igre Ercegović je, pored fotografija za predstave "Hamlet", "Mali princ" i "Geranium", uhvatio i neke trenutke koje publika nema priliku inače vidjeti. Snimao je što se događa prije predstave i kad se svjetla ugaše. Glumce, redatelje, ali i radnike koji postavljaju scenu, čistačice koje čiste nakon predstave ili klobare koji poslužuju na domjenku nakon premijere. Upravo ti radovi naći će se na njegovoj samostalnoj izložbi koja se otvara 17. kolovoza u Sponzi.

■ Koji je koncept vaše izložbe "Iza igara"?

- Izlažem fotografije ljudi koji

proizvode Igre. Ovo je izložba koja uključuje sve koji tu rade, o zajednici koja već sedamdeset godina uspijeva proizvesti ovaj festival. Neki šiju, neki šminikaju, neki nose, neki metu, neki čiste. Pljesak u kazalištu, često se zaboravlja, ide i tim ljudima. Čak i ljudi koji plješću to zaboravljaju. Ljudi koji su pali sa stepenica namještajući rasvjetu za "Hamleta", o njima sam razmišljao. O drami svega toga. Zabilježio sam, recimo, sjene dva radnika koji su nosili dio scenografije nizbrdo. Ono što me zanima ima svoju i romantičnu i tragičnu i smiješnu notu. Snimao sam probe "Hamleta", "Malog princa", "Geraniuma", neke koncerte, balet, radionice za djecu, Lindo, Lado, sve što se događa. Nisam se bavio ljudima osobno

Bilo mi je važno da dobro slikam Frana Maškovića kao Hamleta jer nisam uspio naći dobre fotografije njegovih prethodnika

nego više dramom njihovih pokreta, radnji, nošenja, ruku koje rade, osmijeha i grčeva na licima. Vezao sam se za detalje, želeći ispričati priču da se tu nešto radi i da je to već samo po sebi neki teatar. Predstava duga 70 godina.

■ Prošle ste godine u Sponzi izložili rad koji je zapravo kritika svega što se događa u tom prostoru, konkretno najam za svadbe. Ovaj put vraćate se u Sponzu samostalnom izložbom. Koji vam je sada pristup?

- Sponza je komunalni prostor, prostor zajednice, nije izložbeni. To je prostor koji je često u komercijalnom najmu - kritizirao sam komercijalizaciju javnog prostora. Tako da mi se čini da i ova moja izložba treba biti izložba zajednice, treba biti puno fotografija, da ljudi dođu na otvorenje vidjeti se, dovesti možda i svoju obitelj. Želim da se smiju, da kažu "vidi mene, ja radim na Igrama", da se pokaže da ova zajednica, a ne mislim pri tome samo na ljude iz Dubrovnika, može proizvesti vrijedan festival, vrhun-

ske predstave, koncerte, balet... i da je ona ta koja tu ostaje iza igara.

■ **Riječ je o radovima koji nastaju ovo ljeto?**

- Da isključivo za ove, 70. Igre. Fotografije se još uvijek snimaju. Izložba se otvara 17. kolovoza, a fotografije snimam do 15. Bit će i par fotografija s probi iz Zagreba, sve drugo nastaje ovdje i sada.

■ **Kako reagiraju glumci dok ih snimate tijekom probi, ili iza scene?**

- Anđela i Frano rade u ZKM-u, s njima sam gotovo svaki dan. Imamo odličan odnos jer mi vjeruju. Ne mogu raditi fotografije ako nemaju povjerenja u mene. Frano mi je jednom rekao da nikako nije zadovoljan kako ga snimam, da ne ispada dobro na mojim fotografijama. A kako je on ove godine Hamlet, rekao sam mu "pilit ću te, snimat ću te puno puta dok ne ispadne dobro". Činilo mi se da je dosta važno da imam jednu dobru fotku njega kao Hamleta. Proučavao sam inače fotografije drugih Hamleta u prošlosti. Nisu mi se činile posebno dobre. Htio sam da fotografije ovog Hamleta izgledaju svjetski, kao neki njemački suvremeni teatar.

■ **Kolika je Magellijeva zasluga za konačni izgled vaših fotografija Hamleta?**

- Magellijeve predstave su uvijek zahvalne za snimanje. S njim sam stvorio dobar odnos tijekom godina možda i zbog toga jer me prvi put kad sam snimao njegovu predstavu potjerao, strašno se ljutio jer hodam po pozornici. Od tada mi se na neki način odužuje i dopušta mi slobodu.

■ **Vaši počeci vezani su za tzv. poslovnu fotografiju. Snimali ste za jednu banku?**

- Da, radio sam godinama za Zagrebačku banku koja je u jednom trenutku izdavala pet časopisa. Ja sam bio urednik u dva. Prekinuli su suradnju sa mnom nakon što me netko vidio na televiziji kako predstavljam inicijativu Srd je naš. U stvari su mi učinili uslugu jer sam počeo raditi ono što volim. Za mene fotografija mora bar pokušati biti istinita, a korporacije nisu previše zainteresirane za istinu. To su bile PR fotografije na kojima su svi morali biti sretni. Bilo je to za mene pomalo zatupljujuće.

■ **Nakon toga počinjete raditi za kazalište?**

- Među ostalim. Počeo sam u ZKM-u. Radio sam i prije neke festivale, performanse, suvremenu scenu, ali nikad klasično kazalište.

■ **Kad ne snimate u kazalištu, što vas kao fotografa zanima?**

- Bavim se eksperimentalnom fotografijom. Problemima u slici, ali prije svega mojim odnosom s vidljivim. Fotografije nastaju direktno od života. ■